

Мистецька панорама

Прем'єра народного мюзиклу
«Село і люди»

Прем'єра відбулася в обласному філармонійному центрі. Автор ідеї та режисер-постановник — Дмитро Обедніков. Сценарист — Світлана Бунзяк.

Дія відбувається в типовому українському селі. За сюжетом донька сільського голови вирішує поборитися з парубком з міста й після весілля залишилася жити в селі. Проте мама нареченого, міська пані, не згодна. Герої сюжету сперечаються, сваряться, але врешті кохання перемагає, весілля відбувається. І все це — разом з піснями з репертуару гуртів ВВ, ТІК та інших народних зірок, виконаними артистами й музикантами на сцені.

У постановці задіяні 30 співаків, танцюристів і музикантів філармонійного центру. Серед них — заслужені артисти України Володимир Гришин та Сергій Сулімовський, заслужена артистка естрадного мистецтва України Ніна Коцур, лауреати всеукраїнських та міжнародних конкурсів Марина Маккей, Ольга Печко, Марина Коваленко, Іванна Подольська, Інна Василенко, Максим Пузан, Тетяна Олійник. Прекрасні номери продемонстрував театр танцю «Екватор». Музичний супровід здійснював джаз-банд «BissQuit».

Концерт
камерного хору
Гомельської
філармонії

Концерт відбувся в Чернігівському обласному філармонійному центрі. Програма охоплювала твори різних стилів і епох: старовинну духовну білоруську музику, джаз, класику, народні пісні, романси сучасності.

Камерний хор з Гомеля, який наступного року відсвяткує 40-літній ювілей, став першим професійним колективом подібного жанру в Білорусі. Майже 30 останніх років художнім керівником і головним диригентом хору Гомельської обласної філармонії є заслужена діячка культури Республіки Білорус Олена Соколова. Колектив десять разів ставав лауреатом міжнародних фестивалів і конкурсів.

У бібліотеці ім. Короленка
— виставка Міжнародного
фотосалону «Планета дітей»

Салон був започаткований 2010 року під патронатом Національної спілки фотохудожників України та Міжнародного фотографічного руху «Зображення без кордонів». Головною

на мета — відобразити різні аспекти життя дітей планети.

У фотоконкурсі можуть узяти участь усі охочі. За його підсумками організують виставки кращих робіт.

Цього року в фотосалоні взяли участь 126 фотографів з 11 країн світу. Вони надіслали 939 робіт.

На виставці «Планета дітей» в обласній бібліотеці представлено 44 світлини різних років з 12 країн світу.

Українські сатира й гумор

Михайло ПРУДНИК

Феєрверк

Начальник виборчого штабу партії «Хай зійде сонце!» Олег Олександрович Тулиголова вранці зібрав, як він говорив, усі бойові багнети. Це були сольні співаки, танцюристи, артисти розмовного жанру й не зовсім тверезі піротехніки. Для всіх них вибори — це «жництво». Тут вони косять і молотять долари, євро, гривні, агітуючи за найкращих, найдемократичніших, найчесніших, най- — і ще раз най-...

— Сьогодні ми широким фронтом наступимо на Соколине, Суху Балку й Ріпки... Це останні три села Зозулинського району. І відразу — вперед! До сусідньої області.

— У Ріпки можна не їхати, — зауважив представник місцевої влади, який був головою районного партійного осередку й супроводжував агітаторів.

— Це ж чого? — здивувався Тулиголова. — Так там тільки два діди і три баби залишилося. Село вигибає...

— Ну-ну! — грізно глянув на місцевого одіопартійця Олег Олександрович. — Що це за песимізм?! Голова нашої партії закликає: «Хай зійде сонце над кожною оселею!» Ці слова написані на наших партійних знаменах. Два діди й три баби живе в Ріпках — не має значення. Нехай вони вірять: коли ми прийдемо до влади, то в Ріпках буде не три баби, а в десять разів більше! Зрозуміло? То до роботи!

Десь під обід у Ріпках заревли автомобілі. Зупинилися серед села на вигоні, що заріс густим споришем.

— Де тут у вас клуб? — запитали в баби Марини, яка підійшла до прибулих: мо', внук з Києва з друзями пригуркотів.

— Отам був, — показала сухою палицею баба. — Минулої зими спалили.

— Хто? — здивувалися артисти.

— Та ми самі й спалили. Зима була люта. Ані вугля, ані дров власть не дає. То клуб і пустили на дрова. Він уже й так розвалюватися почав. Бо там годів із десять тільки щури й розкошували.

— Так, — сказали техніки, — спорудимо сцену на вигоні.

— Бабцю, передайте всім жителям села, що ввечері для вас буде концерт. Артисти до вас зі столиці приїхали, — попросив представник місцевої влади.

— Господи! — перехрестилася баба Марина. — Це не к добру. Мабуть, знову ціни на хліб будуть підвищать.

Заспокоїв її тільки дід Микола: — Це, Марино, перед виборами. Я знавав. Партія «Хай зійде сонце!» приїхала агітувати. Щоб ми віддали на виборах за неї голови.

— А гречку не привезли? — поцікавилася баба Надя.

— Питав. Кажуть, що обоз із продовольством відстав. Під'їде пізніше.

— А що, сонце без партії тепер не зможе сходити? — спитала баба Марина, та їй ніхто не відповів.

— А я думала, передвижну церкву строять, — підійшла до односельців баба Ніна.

— Я тобі й без батюшки гріх відпускаю, — під сміх бабів мовив дід Микола. — Там того гріха було всього два з половиною рази.

А ввечері загуркотіло, зашуміло, задвигтіло, засяяло... Розпочався концерт!

— Ой, а я й без окулярів тепер усе бачу, — здивувався дід Валентин, всідаючись у першому ряду.

— А я думала, що вже зовсім оглухла, — всміхнулася баба Ніна у вишванці. — А виявляється, все чую.

Артисти старалися. Барабани гупали так, що собаки зривалися з ланцюгів. Ревли корови, мекали кози... Динаміки ледь не репалися.

— Хай у Ріпках знають, що таке цивілізація! — відтягувалися на сцені хлопці з рок-групи.

Та останню крапку поставили піротехніки. Під завершальні акорди музики загримів феєрверк!

Від потужних залпів у баби Марини завалявся льох, у діда Миколи на хату впала стара груша. У діда Валентина корова вибігла з хліва, тягнучи за собою ясла. Свійські гуси й качки, які ніколи не літали, залопотіли крильми над селом...

А агітатори швидко зібралися, сіли в автомобуси й широким фронтом вирушили далі.

Михайло Жук: «Білим і чорним хотів би я бути...»

Він був добрим товаришем Михайла Коцюбинського, частим гостем у будинку письменника, брав участь у літературних суботах.

Михайло Жук — відомий український художник. Серед його робіт чимало панно, натюрмортів,

портретів відомих українських діячів культури.

У виставковій залі Чернігівського літературно-меморіального музею-заповідника Михайла Коцюбинського відкрилась унікальна виставка митця «Білим і чорним хотів би я бути...» — з фондів музею-заповідника. Протягом жовтня тут демонструють живописні твори, плакати, фотографії, особисті речі художника.

«2 жовтня виповнилося 135 років від дня народження художника, поета Михайла Івановича Жука. З 1905-го й фактично по 1917 роки він жив у Чернігові, товаришував з Михайлом Коцюбинським, написав два його прекрасних портрети. Перший — пастельний

— 1907 року, який подобався самому Коцюбинському, бо він такий життєствердний. А інший портрет — на ньому Коцюбинський засмучений, вже хворий, в останні роки свого

життя. Написав його художник 1909 року», — розповідає Ігор Коцюбинський, директор музею-заповідника М. Коцюбинського.

Уже з першої зустрічі Михайло Жук сподобався Коцюбинському, знайомство згодом переросло в міцну дружбу. Приятелі зустрічалися майже щодня, а влітку Жук виносив із саду Коцюбинських оберемки квітів, які потім малював у своїй майстерні. Охоче створював художник портрети М. Коцюбинського та його дочок Оксани й Ірини, допомагав в усьому родині й після смерті письменника.

Автопортрет. Портрети Коцюбинського. Знаменита картина «Біле і чорне».

Цікаве про Мопассана

Маловідоме — про видатного французького письменника Гі де Мопассана (5.08.1850 — 6.07.1893). Його романи й новели вирізняються психологічною глибиною, естетичною досконалістю, за якими — великий талант і майстерність художника. Мопассан був і залишається сьогодні одним з найбільш читаних і улюблених французьких авторів.

Його повне ім'я — Анрі-Рене Альберт-Гі де Мопассан.

Батьки розлучилися, коли хлопчиків було 11 років. Він залишився з матір'ю й до кінця життя ненавидів батька.

Після франко-прусської війни, що супроводжувалася економічною кризою, матеріальне становище майбутнього письменника різко погіршилося. Він влаштувався чиновником у Морському міністерстві, де працював близько 10 років. Цікаво, що в архівах міністерства збереглася характеристика Мопассана, де було сказано: «Старанний чиновник, але

погано пише». Перший літературний наставник письменника — Гюстав Флобер. Саме він вимогливо розбирав і редагував твори молодого Мопассана, не дозволяючи друкувати їх, поки не була написана новела «Пампушка», яку Флобер назвав шедевром. Цей твір одразу став дуже популярним серед читачів.

Після колосального успіху «Пампушки» всього за десять років Мопассан створив усі свої 29 книг. Серед них — шість романів («Життя», «Любий друг», «Монт-Оріоль», «П'єр і Жан», «Сильна як смерть», «Наше серце»), більше трьохсот новел та кілька мандрівних нарисів. Збірки новел видавали щороку, а іноді й по кілька книжок на рік. Письменник перебував у zenіті слави. Його справи йшли добре, він став багатим. Мав 4 вілли й 2 яхти. Вважав своїм обов'язком фінансово підтримувати матір і сім'ю брата.

Працездатність Мопасса-

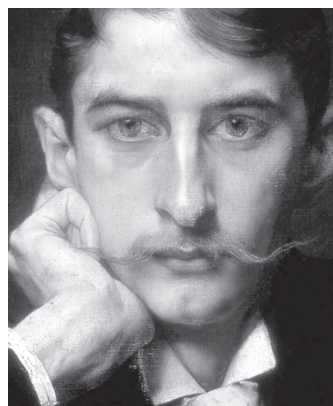
на вражає: біографи підраховували, що тільки за 1885 рік він написав 1500 друкованих сторінок. Письменник працював щодня, не відходячи від робочого столу від сьомої години ранку до полудня. Так докладно обмірковував свої твори, що вони виливалися на папір практично без жодного виправлення.

Одним з перших перекладачів Мопассана на російську мову був Лев Толстой.

Мопассан вважав, що публіці належать лише його книги й усіляко намагався приховувати особисте життя, обурювався плітками про себе, забороняв публікувати свої портрети й листування. Саме з цієї причини в його біографії досі є «білі плями».

Письменник був одним з тих, кого дратувала Ейфелева вежа. Тим не менше він щодня обідав в її ресторані, пояснюючи це тим, що тут — єдине місце в Парижі, звідки не видно вежі.

Коли збожеволів його брат, Мопассан остаточно повірив у те,

що йому теж судилася така сумна доля. У нього почали боліти очі, мучили постійні мігрені й безсоння, а лікарі казали, що це все від напруженої роботи. Зрештою письменник почав заговорюватися й марити.

Коли в Мопассана розвинулася манія переслідування, його поклали в психіатричну клініку, де письменник помер у неповні 43 роки. За кілька років до цього він написав: «Я увійшов в літературу як метеор, залишу її як блискавка».